

AHOJTE!
VOLÁM SA BROKOLIČKA.
UŽ VÁM NIEKTO VYROZPRÁVAL PRÍBEH ZÁBAVNÝ?
NO PRAVDAŽE. A TIEŽ NAPÍNAVÝ A TAJOMNÝ.

JA VÁM CHCEM VYROZPRÁVAŤ PRÍBEH NEUVERITELNÝ.
ALE TEN, ČO MÁ DOBRÉ SRDCE, URČITE UVERÍ. ZAČAL SA
MOJÍM NARODENÍM...

Kde bolo – tam bolo, bol svet ľudí a svet výl úzko prepojený a výly za jasných letných nocí prichádzali do ľudského sveta. Ľudia mohli výly pozorovať, ale nesmeli sa ich dotýkať. Výly pomáhali človeku s prírodou, rastlinami, zvieratami a vtákmi. Oba svety riadili pevné zákony a tie sa museli dodržiavať. Vtedy žila aj prekrásna vília Althea. Mala dlhé hodvábne vlasy, žiarivé oči a srdce, čo vedelo precití ľudské srdce.

Dovtedy Brokolička nesmie poznať svoj pôvod a nesmie sa ho dozvedieť ani nikto iný, ohrozilo by to jej život. Zároveň musí byť zachovaná Brokoličkina čistota tela aj duše, aby nestratila schopnosti vily. Babička ticho počúvala a zareagovala, až keď jej vily ponúkali štedrú odmenu: „Ja nepotrebujem odmenu. Žijem sama a toto malé stvorenie už teraz prinieslo do môjho života kúsok svetla. Nebojte sa, u mňa bude v bezpečí, obľúbia si ju všetci moji susedia.“

Brunelka pokrútila hlavou: „Nebudete tu môcť zostať. Aby sa tajomstvo zachovalo, musíme vás požiadať, aby ste opustili svoj domček a šli s nami do sveta na miesto, ktoré vám ukážeme.“ Viola ešte doložila, aby upokojila babičku: „Nemusíte sa ničoho báť, lebo bude o vás aj o malú Brokoličku postarané. Aj o domček, záhradku a kocúrika.“ Babička ešte raz pozrela do košíka na spiace dieťa, ktoré ju potrebovalo a smelo odpovedala, že súhlasi. Vily ju radostne objali, pochválili za odvahu a pomohli jej pripraviť sa na cestu.

4. KAPITOLA

Každý rok koncom leta sa na zámku konala záhradná slávnosť, na ktorú boli pozvaní urodzení hostia z celého kráľovstva a vybraní hostia zo susedných kráľovstiev. Jedného dňa, tesne pred záhradnou slávnosťou, si kráľ Rudolf dal zavolať svojich dvoch synov - Františka a Karola, aby im zveril úlohy na slávnosť:

„No, konečne ste tu. Prosím, posadte sa. Viete, že už čoskoro sa bude konať záhradná slávnosť. Doteraz som vás nechcel začaňovať kráľovskými povinnosťami, ale keďže už máte osemnásť rokov, potrebujem, aby ste na seba prevzali určité záležitosti. Týmto vás oficiálne poverujem robiť spoločnosť urodzeným slečnám Šarlote a Lujze. Dúfam, že viete, čo tým myslím, lebo už dlhší čas pozorujem, že neviete oči odtrhnúť od dvojicek Alenky a Elenky. Varujem vás, dievčence vám nie sú roveň, aj keď pripušťam, že svojou krásou, pôvabom a inteligenciou by vedeli poblázniť hocikoho. Veď som im sám zabezpečil vzdelanie hodné mladých šľachtických dcér. Nemám nič proti tomu, aby aj nadálej zostali vašimi priateľkami, ale dámy svojho srdca si hľadajte medzi princeznami. Tak je to zvykom v kráľovských rodinách. A Mathiasove dcéry sú princezné, ako sa patrí,“ rozhodol kráľ.

„Otec, vážim si ľa ako kráľa, ale nesúhlasím s tvojím výberom nevesty. Nemyslíš, že je to naše právo zvoliť si životnú partnerku? Veď to má byť na celý život,“ nesúhlasil Karol.

„Ešte ste dosť mladí, aby ste zhodnotili svoje potreby s potrebami kráľovstva. Potrebujete usmerniť. František, si zodpovednejší a rozvážnejší, preto ľa žiadam vysvetliť svojmu ľahkovážnejšiemu bratovi, ako sa má správať princ, aby nespravil hanbu svojmu kráľovi.“

„Máš moje slovo, otec. Spoľahni sa na mňa aj na Karola,“ veľavravne sa František pozrel na brata.

Mimočodom, Karol, pre teba mám ešte jednu úlohu. Chcel by som ľa požiadat, aby si nám zahral nejakú peknú klavírnu skladbu. Výber nechám na teba. To je všetko a prosím vás, povedzte sluhovi, aby za mnou posal Brokoličku. Chcem ju požiadať, aby nám na slávnosti zatancovala,“ požiadal ich kráľ.

František a Karol sa uklonili kráľovskému otcovi a opustili trónnu sieň.

